

NTFR 2011/2505 Inspecteur heeft te lang gewacht met het opleggen van een navorderingsaanslag, waardoor de twaalfjaarstermijn niet kan worden toegepast

Hof Amsterdam 06 oktober 2011, nr.04/02839

Belastingjaar/tijdvak	1992-1998	☐ Brondocument
Trefwoorden	verlengde navorderingstermijn	☐ Aanverwante literatuur
Wetsartikelen	AWR-art. 16 Awb-art. 3:4	
Auteur	mr. I.R.J. Thijssen	
LJN	BT7082	
ECLI	ECLI:NL:GHAMS:2011:BT7082	

Samenvatting

Aan belanghebbende zijn, ruim een jaar na een boekenonderzoek in 2002, navorderingsaanslagen opgelegd vanwege niet opgegeven tegoeden van belanghebbende bij de KB-Luxbank te Luxemburg. De inspecteur heeft daarbij gebruikgemaakt van de verlengde navorderingstermijn van twaalf jaar. Het hof stelt voorop dat de verlengde navorderingstermijn niet mag worden toegepast indien de inspecteur meer tijd heeft besteed dan nodig is aan het verkrijgen van de inlichtingen die nodig zijn voor het bepalen van de verschuldigde belasting, en hij niet met redelijke voortvarendheid de aanslag heeft voorbereid en vastgesteld. Nu de inspecteur desgevraagd geen verklaring heeft gegeven voor de duur van deze termijn verzet het evenredigheidsbeginsel zich ertegen dat de inspecteur gebruikmaakt van zijn bevoegdheid deze navorderingsaanslagen op te leggen. (Hoger beroep gegrond.)

Commentaar

Op verzoek van de inspecteur heeft belanghebbende op 1 maart 2002 informatie verstrekt over de door hem aangehouden, maar niet in zijn belastingaangiften verantwoorde, bankrekeningen bij de KB-Luxbank in Luxemburg. Aan de hand van deze informatie was de inspecteur in staat om op 11 april 2002 een controlerapport op te stellen met een berekening van de na te vorderen inkomsten- en vermogensbelasting alsmede van de daarbij op te leggen boeten. Deze op 11 april 2002 aangekondigde navorderingsaanslagen zijn vervolgens pas op 31 mei 2003 opgelegd.

Dat met een dergelijke periode van stilzitten een inspecteur zijn navorderingsrechten zou kunnen verspelen was in die jaren nog onvoldoende duidelijk en de gedachte was kennelijk dat een inspecteur in buitenslandssituaties de navorderingstermijn van art. 16, lid 4, AWR ten volle kon benutten. In 2010 maakte de Hoge Raad echter duidelijk dat een inspecteur met redelijke voortvarendheid een aanslag moet vaststellen en dat dus niet in alle gevallen de volledige twaalfjaarstermijn kan worden benut. De Hoge Raad geeft echter geen aanwijzingen over welk tijdsverloop nog toelaatbaar is, hetgeen niet alleen voor rechtsonzekerheid zorgt, maar tevens tot de nodige procedures leidt.

Belanghebbenden stellen in dergelijke procedures steevast dat een inspecteur aan de hand van de hem ter beschikking staande informatie al veel eerder een navorderingsaanslag – desnoods ter behoud van rechten – had kunnen vaststellen. En inspecteurs – die destijds nog in de veronderstelling leefden dat met het vaststellen van een navorderingsaanslag kon worden gewacht tot het moment dat de twaalfjaarstermijn bijna was verstreken – wringen zich sinds 2010 in allerlei bochten om het tijdsverloop toch als nuttig en noodzakelijk te duiden. Zo niet de inspecteur in het onderhavige geval die ruitelijk toegeeft dat er (toentertijd) geen redenen waren voor het tijdsverloop tussen de aankondiging en de vaststelling van de navorderingsaanslagen. Het hof kan dan ook weinig anders doen dan deze navorderingsaanslagen vernietigen.

[1] Mr. I.R.J. Thijssen is verbonden aan Jaeger Advocaten-belastingkundigen.

Bron: <http://www.ndfr.nl/link/NTFR2011-2505>

Datum: 14-4-2016 15:03:26

Alle rechten voorbehouden. Alle auteursrechten en databankrechten van deze tekst worden uitdrukkelijk voorbehouden. Deze rechten berusten bij Sdu Uitgevers. Niets uit NDFR mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the publisher's prior consent.